

**TEZA:**

Zgodnie z przepisem art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k.

W niniejszej sprawie zaistniała przesłanka z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. – przedawnienie karalności zarzucanych obwinionemu czynów. W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie i umorzył postępowanie.

WO-217/22

**ORZECZENIE**

**z dnia 22 marca 2023 r.**

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie  
w składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Krzysztof Górecki**

Sędziowie: **S WSD Leszek Korczak**

**S WSD Daniela Sosin / sprawozdawca/**

Protokolant: **Piotr Ciepiński**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego M. M.

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2023 r. na rozprawie sprawy **radcy prawnego D.Ł.** wpisanego na listę radców prawnych OIRP pod numerem (...), obwinionego o to, że:

1. działając w imieniu J. O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie zawiadomił Skarżącego jako strony postępowania, listem poleconym o wyznaczeniu pełnomocnikiem procesowym, pomimo polecenia zawartego w piśmie wicedziekana Rady OIRP z dnia 17.07.2017 r. wyznaczającego go pełnomocnikiem procesowym z urzędu tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, art.

**12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75. t.j. z późn.zm.;

2. działając w imieniu J. O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie wykonał postanowienia z dnia 1 września 2017 r. wydanego przez Sad Okresowy, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt. VI U 520/17 skutecznie odebranego dnia 5.09.2017 r. zobowiązującego Obwinionego, jako pełnomocnika odwołującego do złożenia w terminie 14 dni, pisma procesowego zawierającego stanowiska w sprawie, w szczególności ustosunkowanie się do twierdzeń, zarzutów i wniosków wskazanych przez pełnomocnika organu rentowego w odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania, pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, **art. 12 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. z 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

3. działając w imieniu J. O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie powiadomił Skarżącego jako Strony postępowania o wydanym w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowieniu Sadu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi Skarżącego, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. z 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

4. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie wystąpił o uzasadnienie wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia Sadu Okręgowego , VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi J. O., o które Skarżący J. O. wystąpił samodzielnie pismem z dnia 6.12.2017 r. (otrzymane przez Sąd

13.12.2017 r.) tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

5. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po otrzymaniu dnia 22.12.2017 r. doręzonego przez Sąd Okręgowy , VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 odpisu postanowienia z dnia 4 grudnia 2017 r. Sądu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 wydanego w sprawie J.O. przeciwko ZUS Oddział o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie VI U 540/15 wraz z jego uzasadnieniem nie podjął żadnych czynności w sprawie, tj. nie sporządził i nie wniósł zażalenia od wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia Sadu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn.. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi J. O., ani też nie sporządził opinii o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 3** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75 j.t. z póź. zm.;

z powodu odwołania obrońcy obwinionego z dnia 24 października 2023 r. na korzyść obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt: D 102/21,

na podstawie art. 437 § 1 i art. 436 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k. w zw. z art. 74<sup>1</sup> pkt 1 i art. 70<sup>3</sup> ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 62 ust.1 ustawy o radcach prawnych

**orzeka:**

1. uchyla w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt D 102/21 i umarza postępowanie;
2. kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych;
3. kosztami postępowania odwoławczego przez Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

## UZASADNIENIE

Radca prawny D.Ł., numer wpisu (...), zgodnie z wnioskiem o ukaranie z dnia 26 lipca 2021 r. obwiniony został o to, że:

1. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie zawiadomił Skarżącego jako strony postępowania, listem poleconym o wyznaczeniu pełnomocnikiem procesowym, pomimo polecenia zawartego w piśmie wicedziekana Rady OIRP z dnia 17.07.2017 r. wyznaczającego go pełnomocnikiem procesowym z urzędu tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, **art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75. t.j. z póź.zm.;
2. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie wykonał postanowienia z dnia 1 września 2017 r. wydanego przez Sad Okresowy, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt. VI U 520/17 skutecznie odebranego dnia 5.09.2017 r. zobowiązującego Obwinionego, jako pełnomocnika odwołującego do złożenia w terminie 14 dni, pisma procesowego zawierającego stanowiska w sprawie, w szczególności ustosunkowanie się do twierdzeń, zarzutów i wniosków wskazanych przez pełnomocnika organu rentowego w odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania, pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, **art. 12 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w

zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. z 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

3. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie powiadomił Skarżącego jako Strony postępowania o wydanym w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowieniu Sadu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi Skarżącego, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. z 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

4. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie wystąpił o uzasadnienie wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia Sadu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi J. O., o które Skarżący J. O. wystąpił samodzielnie pismem z dnia 6.12.2017 r. (otrzymane przez Sąd 13.12.2017 r.) tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75 j.t. z późn.zm.;

5. działając w imieniu J.O. na mocy udzielonego mu dnia 17 lipca 2017 r. pełnomocnictwa z urzędu w sprawie sygn. akt. VI U 520/17 przed Sądem Okręgowym, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po otrzymaniu dnia 22.12.2017 r. doręczonego przez Sąd Okręgowy, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 odpisu postanowienia z dnia 4 grudnia 2017 r. Sądu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 wydanego w sprawie J.O. przeciwko ZUS Oddział o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie VI U 540/15 wraz z jego uzasadnieniem nie podjął żadnych czynności w sprawie, tj. nie sporządził i nie wniósł zażalenia od wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. postanowienia Sadu Okręgowego, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. akt. VI U 520/17 o odrzuceniu skargi J. O., ani też nie

sporządził opinii o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego **art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 3** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych Dz. U. 2020 poz. 75 j.t. z póź. zm.

Orzeczeniem z dnia 9 marca 2022 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt D-102/21:

1. Uznał radcę prawnego D. Ł. (...) winnym zarzucanego **w punkcie 1** wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia;

2. Uznał radcę prawnego D.Ł. (...) winnym zarzucanego **w punkcie 1** wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia;

3. Uznał radcę prawnego D.Ł. (...) winnym zarzucanego **w punkcie 1** wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami

wyrażonymi art. 12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia;

4. Uznał radcę prawnego D.Ł. (...) winnym zarzucanego **w punkcie 1** wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. **12 ust. 1** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia;

5. Uznał radcę prawnego D.Ł. (...) winnym zarzucanego **w punkcie 1** wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. **12 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 3** Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. **art. 64 ust. 1** ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65

ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia;

Na podstawie art. 65<sup>1</sup> ust. 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono wobec obwinionego karę łączną upomnienia oraz na podstawie art. 70<sup>6</sup> ust. 2 ustawy o radcach prawnych obciążono obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1 500 złotych.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł obrońca obwinionego.

W odwołaniu z dnia 24 października 2022 r., w konsekwencji podniesionych w odwołaniu zarzutów na podstawie art. 427 § 1 oraz art. 437 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej i umorzenie postępowania oraz potraktowanie zarzucanych obwinionemu czynów jako przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi i zastosowanie wobec radcy prawnego D.Ł. ostrzeżenia przez Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych.

### **Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.**

Na wstępie należy zaznaczyć, że w przedmiotowej sprawie WSD zastosował przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022 r. (tj. stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), albowiem zgodnie z § 2 uchwały Nr 1/2022 Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 8 lipca 2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, do zdarzeń mających miejsce przed dniem wejścia w życie tej uchwały zastosowanie mają przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z przepisem art. 439 § 1 pkt 9) kpk niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 kpk.

W niniejszej sprawie zaistniała przesłanka z art. 17 § 1 pkt 6) kpk – przedawnienie karalności zarzucanych obwinionemu czynów. Czyn, za który został ukarany obwiniony w punkcie 1 orzeczenia miał miejsce w dniu 17 lipca 2017 r., zatem przedawnienie karalności tego czynu nastąpiło z upływem dnia 17 lipca 2022 r. W przypadku czynów opisanych w pkt 2 do 5 wniosku o ukaranie (za które faktycznie obwiniony nie został skazany), przedawnienie karalności nastąpiło najpóźniej w grudniu 2017 r.

Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata. W tych okolicznościach należy uznać, że doszło do przedawnienia karalności. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w momencie wydania przez rzecznika dyscyplinarnego postanowienia o wszczęciu dochodzenia (*tak, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI KS 1/18, Legalis nr 1766129; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt SDI 58/15, Legalis nr 1508192*). W przypadku przedawnienia karalności w trakcie postępowania dyscyplinarnego należy umorzyć takie postępowanie dyscyplinarne, stosując odpowiednio art. 17 § 1 pkt 6 kpk (*T. Niedziński, (w:) T. Scheffler (red.), Ustawa o radcach prawnych. Komentarz, Legalis 2018*).

W związku z odwołaniem obwinionego od tego orzeczenia nie ma ono charakteru prawomocnego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł w tej sprawie w dniu 22 marca 2023 r. Poza dyskusją jest zatem to, że od popełnienia zarzuczonego obwinionemu czynów do daty orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny upłynęło ponad pięć lat. Wyższy Sąd Dyscyplinarny po stwierdzeniu zmaterializowania się, w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6) kpk, nie mógł zatem wydać odmiennego rodzaju orzeczenia z uwagi na przedawnienie karalności.

Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że stwierdzenie przedawnienia ścigania karnego obligowało sąd do wydania orzeczenia umarzającego postępowanie karne - sąd nie był władny wydać ani wyroku skazującego, ani uniewinniającego (wyrok SN z 8.06.1977 r., I KR 87/77, OSNPG rok 1977, nr 11, poz. 114). Z kolei w postanowieniu z 2.07.2002 r., IV KKN 264/99, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż „postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności” (analogicznie w postanowieniu z 3.04.2002 r., V KKN 484/00). Takie stanowisko Sądu Najwyższego znalazło uznanie w piśmiennictwie jako przejaw materialnego działania



przesłanki przedawnienia karalności. Stanowisko to podziela też WSD w składzie tu obecnym. Skoro nastąpiło przedawnienie karalności czynu WSD orzekł jak w sentencji, a mianowicie orzeczenie OSD co do istoty sprawy należało uchylić i umorzyć postępowanie.

Podsumowując, w związku ze stwierdzeniem na etapie postępowania odwoławczego przedawnienia karalności, które nastąpiło po wydaniu orzeczenia, a przed skierowanie akt sprawy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Sąd II Instancji zobligowany jest do uchylenia wyroku pierwszej instancji i umorzenia postępowania z uwagi na treść art. 17 § 1 pkt 6 kpk z zw. z art. 74<sup>1</sup> ustawy o radcach prawnych.

Na marginesie należy zaznaczyć, że sporządzanie uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji przez siedem miesięcy nie pozostało bez wpływu na przedawnienie się w toku postępowania przed Sądem I Instancji karalności czynów zarzucanych obwinionemu. Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 9 marca 2022 r. wraz z uzasadnieniem doręczone zostało obwinionemu dopiero w dniu 10 października 2022 r. Niewątpliwie okoliczność ta miała wpływ na niemożliwość merytorycznego rozpoznania sprawy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70<sup>6</sup> ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.